

[Undervisningsministeren.]

Tidens Tegn, at nu er hele Venstre i Landstinget — jeg saa mellem dem, der rejste sig, Thomas Larsen og Jepsen Christensen —, nu er de alle havnet i det samme, nu skal alle Obskurantismens Tendenser mobiliseres her i dette Land, nu kniber det for Kapitalismen og Militarismen, saa skal alt skræbes sammen.

Jeg henviser til min højtærede Forgænger's Tale i 1929, da han sagde følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse ganske kort skal citere:

„Urigtige og forkastelige Meninger bør bekæmpes, men det maa ske paa anden Maade, navnlig ved at man fremsætter de rigtige og gode Meninger, og gør det godt og virksomhedsfuldt.“

De almindelige Kampvilkaar bør gælde, og Sandheden, maa se at klare sig uden Støtte i Form af Penge eller andre ydre Magtmidler.

„Jeg mener ogsaa,“

siger Undervisningsminister Byskov,

„at Rigsdagen hidtil i det hele har handlet efter denne Grundsetning, og det har da i alt Fald ført det gode med sig, at Forfatterne ikke har følt sig nødt til at holde sig til Fremsættelsen af Meninger og Anskuelser, som anses for rigtige af de Partier, der i det givne Øjeblik danner Flertallet, og det er ikke nogen ringe eller betydningsløs Ting.“

Og Hr. Byskov fortsætter, at det er ogsaa bedst for Rigsdagen, for hvis man stryger eller paa anden Maade vender sig mod en enkelt Forfatters Understøttelse, saa kommer man derved indirekte til at sige god for alle de andre, selv om man er bunduenig med dem, og det er en ganske fejl Stilling at bringe Rigsdagen i. Minister Byskov siger, at man kan udmærket her i dette Ting som en Kristen stemme for en Kristendommens Fjende og en Kristendommens Bekæmper, for man gør sig ikke derved til eet med denne Mand, og han nævner de historiske Eksempler:

„Georg Brandes angreb Kristendommen, og Henrik Pontoppidan gjorde det i nogle Artikler endogsaa paa en saadan Maade, at han blev dømt af Højesteret efter Gudsbespottelsesparagraffen. Pontoppidan mistede ganske vist sin Statsunderstøttelse et Aars Tid, men saa vidt jeg har set af de Forhandlinger, som den Gang blev ført, var det ikke en Gang paa Grund af disse Artikler, det var mere paa Grund af noget andet, som stod i løsere Forbindelse dermed. Og det var altsaa kun et Aars Tid, han mistede Understøttelsen, saa kom han ind igen, efter at

Finansudvalgets Flertal med Harald Holm som Ordfører havde foreslaaet, at han skulde optages paa ny. Og nu for ikke mange Aar siden blev der jo tildelt baade Georg Brandes og Henrik Pontoppidan en Hædersgave af usædvanlig Størrelse — ogsaa uden at nogen tog Afstand derfra, saa vidt jeg erindrer.“

Nu har Venstre i det andet høje Ting, hele Venstre — jeg forstaaer ikke, det er muligt — forladt Harald Holms Standpunkt fra for 20—30 Aar siden, eller hvor længe det var. Den sidste Gnist af Aandsliberalisme er forsvundet fra Partiet Venstre. Det viser, hvor vi staaer, men det viser ogsaa, at Venstres Ende er nær.

Ordføreren (L. D. Rasmussen): Det ærede Medlem Hr. Pinholt henvendte nogle Bemærkninger til mig, fordi jeg havde talt om, at man havde bundet de 3,4 Mill. Kr., saaledes at de ikke kunde faas til Benyttelse til Udstykningsbrug. Det kan de heller ikke, det er faktisk. Det ærede Medlem siger ganske vist, at de kan faas, hvis vi vil gaa med til Anvendelsen af dem, men det ærede Medlem maa da kunne forstaa, at naar vi anser dette for ulovligt, kan vi ikke gaa med dertil. Vi vil være med til at anvende disse Penge til Udstykning efter Loven af 4. Oktober, thi det er deres oprindelige Bestemmelse.

Det ærede Medlem siger nu, at det er ganske forkert, men der er nu alligevel Ting i det praktiske Liv, som det ærede Medlem kommer til at bøje sig for. Der er gaaet to Strømme af Indtægter ind i denne Fond; den ene er Afgiften fra de Lensherrer, der vil have deres Len afløst og være fri, den anden er derimod Afgiften af de nuværende Brug, af de udstykkede Jorder; begge disse Indtægtsstrømme gaar ind i samme Fond, Jordfonden, og anvendes efter den Bestemmelse, der findes i Lenslovens § 1, sidste Punktum; der føres ikke Regnskab over disse Indtægter hver for sig, og det er altsaa godkendt, at de begge hører til Jordfonden, hvis Midler skal anvendes som foreskrevet i § 1. De skiftende Ministerier har jo ogsaa godkendt dette; hvorfor skulde vi da ikke blive ved det for Fremtiden?

Der er ogsaa et andet Forhold, som forunder noget. I det høje Landsting stiller man nemlig paa det militære Omraade Krav om, at en Minister skal bruge — skal bruge — et større Beløb, end han selv finder nødvendigt, og ikke alene det, men i denne sin Opfattelse faar han Medhold af Flertallet her i Folketinget, der